

Hagyomány és megújulás a Szegedi Jazz Napokon

2017-11-13 07:42:39

A jazz hatalmas galaxisának néhány ragyogó csillaga is megvillant a hétvégi Szegedi Jazz Napokon. A 2003 óta újraindított fesztiválon ezúttal is maradandót alkottak a jazz új irányzatainak és a klasszikus stílusainak képviselői egyaránt.

Hagyományosan minden jazz napokon egy szegedi kötődésű művész vagy együttes adja a nyitó koncertet. Ezúttal Hajdú Klára énekes kapta meg ezt a lehetőséget, aki quartetjével főként Chet Baker sztenderdeket játszott, de elhangzott néhány dal abból a korszakból is, amikor az énekesnő még tagja volt Balázs Elemér együttesének.

Hajdú Klára zenekarával megadta az alaphangot az egy kicsit formabontóbb stílust képviselő Bacsó Kristóf és quartetje számára. Bacsó szeret kísérletezni, több saját dalt is előadatott a koncerten. Érdekes volt együttese tagjaira is figyelni, hiszen a friss formációban az egyik legjobb hazai zongorista, Oláh Kálmán és az egyik legnagyobb ütős tehetség, Hodek Dávid is közreműködött.

Sajnos egyre ritkábban látni már a világ színpadjain olyan zenészeket, akik még együtt játszottak a műfaj olyan nagy klasszikaival, mint Lionel Hampton, Cannonball Adderley, vagy Miles Davis. Nos, a péntek este utolsó fellépője ilyen nagy öreg volt, aki a maga 81 évével a jazz élő legendájának tekinthető.

Harold Mabern produkciójában minden benne volt, amit a jazzben szeretni lehet. Elegáns volt, improvizatív, sokszínű, ugyanakkor csodás összhangban zenélt triója másik két tagjával, a dobos Bernd Reiterrel és a bőgős Darryl Hall-lal. A nagy, klasszikus amerikai zongoristák közül járt már Szegeden Randy Weston, Steve Kuhn, Mulgrew Miller, és ezúttal Harold Mabern játékát csodálhatta az Ifjúsági Ház közönsége.

Maradt azonban az ámulatból a második estére is. Először egy igazi hazai legenda, a Rákfogó együttes lépett színpadra. Az 1972-1974 között létezett Rákfogó zenekarnak rövid élete ellenére máig tartó hatása van. Nemcsak a legnagyobb sikereket elérő, legendás felállás tagjai – Szakcsi Lakatos Béla, Kőszegi Imre, Babos Gyula, Orszáczky Jackie és Ráduly Mihály – pályáját határozta meg ez a csapat, hanem az egész magyar jazzélet alakulására döntő befolyással bírt.

Ezúttal az alapítók közül három legendát, Szakcsi Lakatost, Babost és Kőszegit köszönthették a színpadon, kiegészülve két olyan tehetséges fiatalal, mint a trombitás Fekete Kovács Kornél, és a bőgős Orbán György. Nem véletlen, hogy inspirálóiktól, a jazz nagy klasszikusaitól játszották az első három számot. Először a Weather Reporttól Boogi Woogie Waltz-ot, aztán Miles Davistól a Solart, majd John Coltraine-től A love supreme-et. Aztán persze jöttek Rákfogó számok is, úgyhogy aki nosztalgiázni akart, igazán elégedett lehetett a szombat esti nyitó koncerttel.

Ekkor azonban egy éles irányváltás következett, hiszen a jazz új generációjának két angol képviselője lépett színpadra. Meglepő lehetett a műsorfüzet tanulmányozása közben sokaknak, hogy egy szaxofonosból és dobosból álló duó ad egy valamivel több mint egyórás koncertet. Olyan hihetetlen fizikai és szellemi megterhelés ugyanis egy ilyen felállásban játszani, hogy mindenki nagyon kíváncsi volt Binker Golding és Moses Boyd produkciójára.

Nos, valóban rendkívüli teljesítményt láthattak a szegedi nézők, hiszen a két fiatal megmutatta, hogy milyen irányba lehet még tágítani a jazz amúgy is hatalmas univerzumát. A kissé nyers hangzás erős dinamikával párosult, a Golding hangszeréből felcsendülő dallamok pedig egészen szövevényes utat jártak be a varázslatosan doboló Boyd iránymutatásával. A két szerény londoni zenészt mindenki alaposan megjegyezte magának, aki jegyet váltott a koncertre.

De, csak most jött a csattanó! Egy újabb amerikai zongorista lépett a záró koncerten a színpadra saját triójával. Cyrus Chestnut a fiatalabb generáció tagja ugyan, ám – ahogy mondani szokás – a hírneve megelőzte őt, ugyanis hihetetlenül jó arányérzékkel keveri a klasszikus zenei darabokat a jazzel. Virtuozitását nem technikai bravúrokra, hanem e sajátos mix minden lehetőségének kiaknázására használja.

Rendkívül precíz ritmusszekciója mindenben kiszolgálta Chestnut játékát. Folyamatos zenei kitekintései a zene más területeire igazán sokrétűvé, és a jazz iránt kevésbé fogékony közönség számára is nagyon élvezhetővé tette a produkciót. Amikor már mindenki azt hitte, hogy vége a koncertnek, a zongorista magához ragadta a mikrofont, és énekelni kezdett. És bizony, ebben a műfajban is maradandót alkotott, ahogy az idei Szegedi Jazz Napok mind a hat fellépő együttese is.

* * *

Szeged.hu – Rólunk, nekünk, velünk, értünk. [Tartson velünk a Facebookon is!](#)